

a voz do pobo

semanal

ORGANO DO COMITE CENTRAL DO PARTIDO COMUNISTA DE GALICIA

Depósito Legal VG. 83-1977 NOROESTE.

Año IX

Núm. 25

Domingo, 8 de Maio do 1977

Precio 15 pesetas

De 7.000 a 8.000 persoas en Vigo

Mitin histórico do PCGG

Implantación na realidade e no pobo galegos dunhas siglas

O Pabellón dos Deportes de Vigo, o día 30 a eso das sete da tarde, era como un mar de obreiros, labregos, profesionais e estudantes, do que emerxían dúcias de bandeiras roxas, galegas e españolas. As veces, no calor do mitin, subía a marea, desbordábase a emoción e as ondas deste mar progresista erguían puños solidarios, aplausos democráticos e berros de liberdade. Houbo algúns intentos boicoteadores e irresponsables que non conseguiron amainá-lo entusiasmo de máis de sete mil persoas -militantes, simpatizantes, democratas, convidados- que testificaron, coa súa presenza, a implantación na realidade e no pobo galegos, dunhas siglas: ¡PCGG!

Os comunistas tardaron corenta anos, pro resucitaron.

Na anécdota do velliño -pucha, corbata de domingo, ollos saltaríns, ledos e asombrados- resúmese o primeiro gran mitin do PCGG en Galicia. "Os nosos dirixentes -dixo Alonso Montero na primeira intervención- teñen na súa biografía unha longa ringleira de sufrimentos, na medida en que o sufrimento matiza a conducta dos homes, os comunistas imos programar un futuro onde non colla o sufrimento e desaparezan as súas bases. Velehí o noso capital ético, moral, o que non queremos renunciar".

FONTES DE AUGAS LIMPAS E PRA TODOS

A nosa loita non comenzo onte; está enraizada -vellas raigames- na nosa terra e nas nosas xentes. "Somos unha peza da Historia -proseguiu o profesor Alonso Montero, catedrático e candidato comunista pola provincia de Lugo- que quer recollé-la ollada limpa e clara de Rosalía, a daqueles obreiros mortos no 72 e que se chamaban Daniel e Amador, a combatividade de Enrique Botana, a tenrura de Castelao, a agudeza de

Valle-Inclán, a seriedade dun Xaime Quintanilla que soupo conxugar socialismo e galguismo, a curiosidade constante de Nóvoa Santos. Quer recollé-la solidariedade íntima e quente do veterinario comunista Benigno Alvarez, morto no 37. Quer recollé-lo entusiasmo daqueles mozos do Seminario de Estudos Galegos, xermen dun ministerio de Cultura que aínda hoxe non ten Galicia. Quer recollé-la resistencia heróica de Segundo Vila-bó, o espírito científico de Manuel Martínez Risco, os versos xusticieiros de Curros. Quer recollé-la valentía dos capitáns do monte, Seoane, Manuel Ponte, Vázquez Gayoso..."

"Recollín un pouco aristocráticamente ises nomes -confesou o candidato comunista-, aínda sabendo que, máis importante ca eles, son as súas mulleres, os seus fillos, os seus veciños. Mulleres como aquela Manuela Sánchez que cantou Lorenzo Varela. Homes e mulleres anónimos que, coa súa entrega, coa súa solidariedade, deron pé a este acto".

Segundo Alonso Montero, temos que "sementar Galicia de fontes de augas limpas e pra todos"; temos tamén que descontinúa-la palabra "comunista", unha palabra que tantos anos de ultraxe encheron de

Galicia

Vanse perfilando as opcións electorales fundamentais

Son seguras: AP, CD, PPG, FSG-PSOE, PSPG, PSG e PCGG

O panorama electoral galego gana claridade estes días, si temos en conta os seguintes datos:

a) A diferenza de Catalunya, e outros lugares, en Galicia non chegou a concretarse ningunha coalición electoral importante. O voto galego dividírase no fundamental entre comunistas, socialistas, democrata-cristiáns dereita democrática (Centro Democrático) e dereita reaccionaria (Alianza Popular). E dicir, a realidade política galega rematou por sedimentar en tendencias ideolóxicas semellantes ás imperantes en calquera país europeo democrático, si ben a maior parte delas teñen fisonomía propia-galega.

b) Os socialistas preséntanse por separado: PSPG, PSG e FSG-PSOE, o que lles resta forza electoral. Agardemos que, de ser así, non resulte beneficiada a dereita liberal (C.D.) da división socialista, que non favorece en nada nin a Galicia nin á esquerda.

c) O Centro Democrático -apoiado polo goberno Suárez- aparece últimamente con certa forza. Máis a conta de Alianza Popular que da antiga oposición antifranquista galega (do PPG á esquerda). Constitúen o C.D. en Galicia: o PDG de Pais Ferrín (Santiago), o PDC, antiga UDE (Vigo), o PPO de Pío Cabanillas e Gómez Franqueira (Ourense) e o PGI de Meilán Gil, presente na Coruña e Vigo. Este último parece

ser o de maior peso da coalición en Galicia.

d) Alianza Popular, o enemigo principal de Galicia e da democracia, parece que tende a perder peso. Na Coruña e en Ourense xa foron desplazados en boa medida polo Centro, que se apoia en certa burguesía agraria de recente factura democrática. En Lugo disque Fraga non se presenta por medo de non saír: en calquera caso a súa ausencia favorece en primeiro lugar o Centro Democrático. En Pontevedra é onde semellan estar máis fortes os "impopulares", mais o desplazamento de Ramilo, anticomunista furibundo, e, sobre todo, si se confirma a presenza de Victor Moro encabezando as listas do C.D., pode reducir bastante a súa incidencia que conta, por outra banda coa personalidade da conocida figura franquista Gonzalo Fernández de la Mora.

e) Os comunistas: PCGG, organización autónoma do PCE cuxo secretario xeral é Santiago Carrillo. Somos si cabe a opción que ten estado máis delimitada, menos fluctuante. A campaña de masas iniciada pra dar a coñecé-lo Partido fará a nosa opción máis clara e máis accesible a todo o pobo galego, unha vez que se arrumbe das mentes a falsa imaxe prefabricada polo anterior réximen político autoritario.

Outros grupos de esquerda, non legalizados, teñen anunciado candidaturas independentes a efectos, sobre todo, de propaganda: UPG-ANPG, MCG, ORT, PT...

Dentro da provisionalidade destas notas, necesarias en todo caso pra ir sabendo todos onde estamos, podemos prever cara ó Senado tres opcións fundamentais, na hipótesis de que froitifique a terceira delas: a) candidatura de Alianza Popular; b) candidatura de Centro Democrático e c) candidatura unitaria, democrática e galega dende o PPG hasta a esquerda comunista.

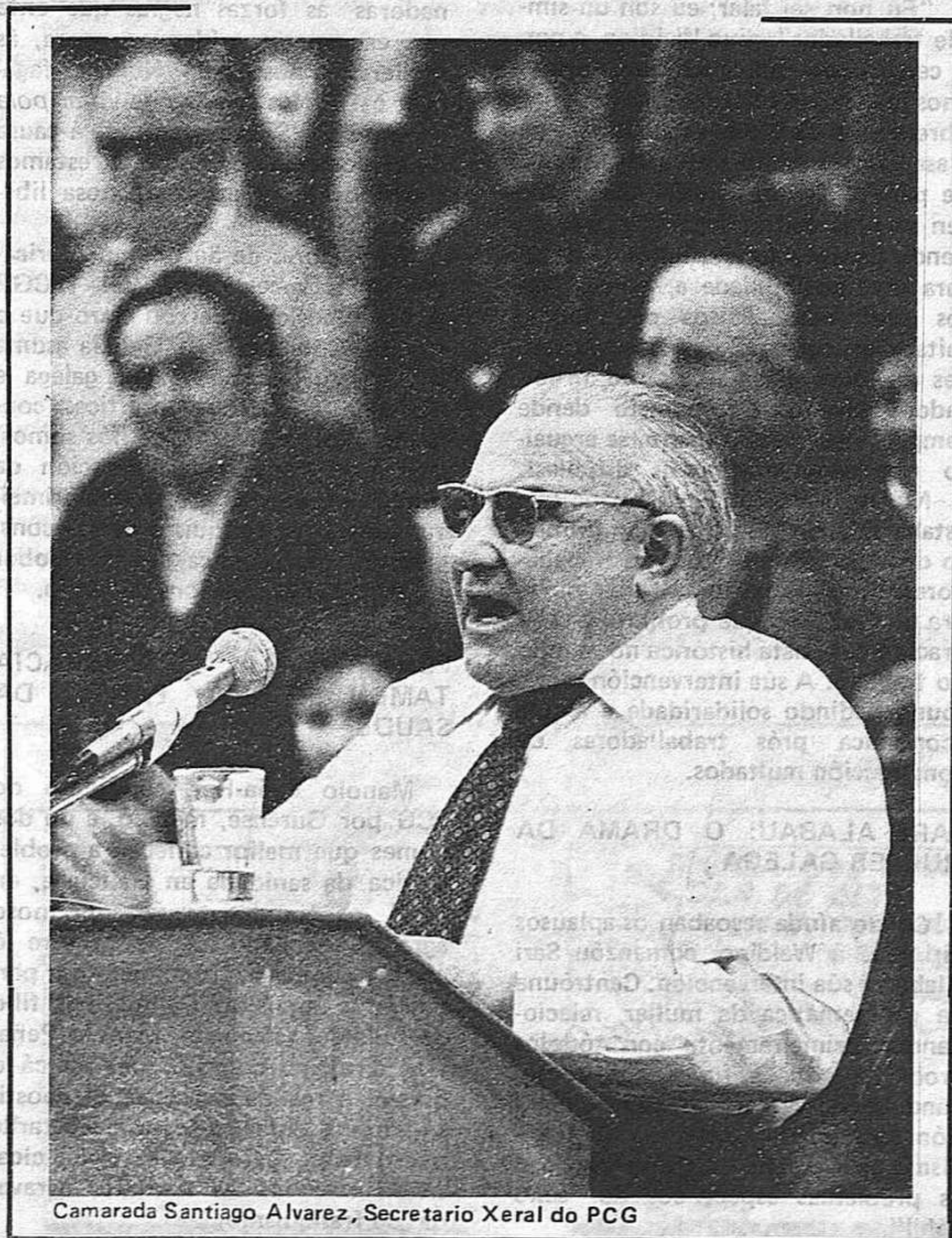
Rematar decindo que a campaña pre-eleitoral e electoral vai producir correntes importantes do electorado, aparte de que nos días que faltan pra concluí-lo plego de inscricións de candidatos poden darse alteracións dos datos aquí expostos.

4-maio-1977

¿De onde vimos e a onde vamos?

Da "Hoja del Lunes" de Vigo (2-5-77) reproducimos o artigo do camarada Carlos Barros, en versión galega.

(Páx. 3)

Camarada Santiago Alvarez, Secretario Xeral do PCGG

Conversa coa delegación do PCI de Modena

Acoléndose á invitación do PCG, pasaron unhas días en Galicia tres italianos, militantes do PC italiano. Silvio Meana é membro do Comité Central do seu partido e membro do Parlamento; Rinaldi Alfonsina tamén do Comité Central e deputado; o terceiro é Cavalcanti Guido, dirixente do PCI na fábrica Fiat de Modena. "A Voz do Pobo" aproveitou unhas minutos pra conversar un pouco con eles. Os tres son de Modena e non quixeron escomez-la entrevista sin antes agradecer-la hospitalidade que atopan en Galicia e transmitir a tódolos comunistas e demais forzas democráticas galegas saúdos fraternales.

A VOZ DO POBO: ¿Cómo enxiuicades neste momento a situación de crisis na que se atopa Italia?

SILVIO MEANA: A situación económica é grave; temos dous millóns de parados -un millón destes son xóvenes- e o resto traballadores e profesionales. O ritmo de inflación que padece Italia é dun 18 por cento. Por iso no noso país como nos outros de Europa Occidental, as tarefas máis primordiales son: por un lado reducí-la inflación porque a práctica demostrá-nos que afecta máis que a nadie ás clases populares e, polo outro, aumentá-las inversións pra disminuí-lo paro.

V. do P.: ¿Cáles son as medidas políticas pra lograr estos ouxetivos inmediatos?

RINALDI ALFONSINA: Dado a gravidade da situación económica e política, os comunistas italianos creemos que a defensa do orden público democrático e da Constitución emanada do trunfo ante o fascismo en 1945, debe ser unha tarefa de todo o pobo italiano.

V. do P.: Cando falades de pobo, ¿a qué clases sociais vos referides en concreto?

CAVALCANTI GUIDO: Entendemos que as clases populares son: a clase obreira, profesionales e pequena e media burguesía. En xeral tódolos sectores da sociedade que non teñen intereses de tipo monopolista.

V. do P.: Voltemos ás solucións políticas, ¿Cáles son, logo, os partidos nos que pretendedes chegar a un acordo pra afrontá-la crisis?

RINALDI ALFONSINA: Deseamos negociar un programa de Goberno con tódolos partidos democráticos: PSI, P. Republicano, P. Social-Demócrata e coa Democracia Cristián.

V. do P.: Trátase do que definiades como Compromiso Histórico ¿Qué posibilidades hai pra que a Democracia Cristián acepte? ¿Non o considera, en certo modo, unha trampa?

SILVIO MEANA: De ningún xeito se trata dunha trampa, simplemente preséntasenos como a única solución posible.

V. do P.: ¿Tamén existe a do "Pinchetazo"?

SILVIO MEANA: A maioría dos militantes da D.C. italiana teñen moi clara a necesidade de defendé-la Constitución, pois eles loitaron connosco contra o fascismo, i en favor da legalidade democrática.

V. do P.: Dos casi dous millóns de afiliados do PCI soio un 20 por cento deles ten unha participación activa na vida política do Partido. ¿Cál é o motivo?

Silvio Meana

SILVIO MEANA: E difícil cuantificá-lo grado de participación xa que se expresa de distintas maneiras. Por exemplo, nas eleccións movilizá-nos tódolos afiliados, o mesmo acontece na festa da "Unitá".

V. do P.: Falemos doutro aspecto tamén interesante da política italiana. Trátase da experiencia do movemento obreiro italiano a partir do 1946, e o camiño que está seguindo pra chegar á unidade.

CAVALCANTI GUIDO: No 1946, había un sindicato unitario, nacido do acordo entre os partidos triunfadores na loita antifascista. Nel estaban comunistas, socialistas e cristiáns. No 1948 co atentado a Togliatti rómpe-se a unidade; nacendo dúas corrientes sindicais: comunista-socialista e a católica-cristián. Dalí a pouco os socialistas e os socialdemócratas excíndense, dando lugar a unha terceira central sindical formada por social-demócratas e republicanos. Este período foi o máis fácil pró patrón; en 1968 o salario dos traballadores italianos era inferior nun 30 ou 40 por cento ó dos outros países europeos, nembargantes os productos italianos non se diferenciaban, no precio, dos de outros países. A solución atopámola no 1969 formando a Federación Sindical das tres organizacións sindicais. Pra dar vida a este novo xeito de entendé-la unidade sindical, nacen os delegados de fábrica.

V. do P.: ¿Cómo se elixen os delegados?

CAVALCANTI GUIDO: Elíxense entre tódolos traballadores por votación. Fórmase un organismo chamado "comisión interna", equivalente en membros ós traballadores da fábrica. Por exemplo, a dous ou tres mil traballadores correspóndenlle nove membros na comisión interna. Pra ser "delegado" non fai falla estar inscrito no Sindicato. Creo que esta experiencia nosa é moi importante pra que os traballadores españoles se den de conta da importancia que ten a unidade.

X. I.

Crónica de Euskadi

Dende hai algunhas semás vense desenvolvendo en Euskadi un importante movemento por parte dos partidos políticos vascos, claramente orientado cara ás eleccións. Dalgunha maneira, podemos afirmar que, no que respecta ó País Vasco, o período electoral xa comenzou. Así, temos que, nos derradeiros fins de semá, asistimos a unha enorme explosión de mítines e actos políticos da gran maioría de grupos que conforman o abanico político vasco.

Doutra parte, ó marxén desta dinámica, vanse configurando opcións de coalición de cara ó Senado. Ou mellor dito, a única opción democrática nacional que os partidos democráticos e nacionais vascos poidan ofrecer a Euskadi: o compromiso pola autonomía. Isto é, o compromiso de tódalas forzas políticas vascas pra presentaren un bloque compacto que represente ó pobo vasco nas Cortes e que tería por ouxeto, a elaboración dun estatuto de autonomía pra Euskadi que logo se sometería a plebiscito polas catro provincias vascas e que presentaría ó lexislativo e ó goberno, comprometéndose os parlamentarios a defendé-lo.

Agora ben, si esta coalición tería que abranguer, como xa dixemos antes, A TODALAS FORZAS DEMOCRATICAS E NACIONALES VASCAS, semella que "os clásicos movementos entre bastidores" van noutro sentido. Estamos asistindo nos últimos días a un intento de marxinar ós comunistas desta dinámica, respondendo dalgún xeito ás presións xurdidas da política estatal e internacional.

Neste sentido, anque pareza paradoxico, o PC de Euskadi, que foi o primeiro partido en propugnar "o compromiso pola autonomía", viuse excluído del. Así é como o PNV despois de negociar co PSOE e algúns

sectores do "abertzalismo de esquerdas" chegou ó acordo de presentar listas únicas pró Senado, deixando ós comunistas ó marxén.

Estas actitudes adoptadas por certos partidos poden provocar un trasfondo grave pró futuro de Euskadi. De tódalas maneiras, esta toma de posición está mergullada no proxecto de formación dun bloque de centro-esquerda a nivel de Estado, que marxine ós comunistas do poder, proxecto apoiado a tódolos niveles pola social-democracia e o "carterismo" american.

Si ben os vencellos que unen a actitude do PNV e os demais partidos coa dinámica política estatal e o entramado internacional son moi estreitos, existe un feito clave que non podemos esquecer.

Sería ilusorio e denotaría unha gran falta de claridade política por parte destes grupos o planteárense a construción dunha Euskadi nova e democrática sin contaren pra ise proxecto coa clase obreira.

Marxinar ó bloque social que fixo posible, coa súa loita, transformá-lo marco político, levan a todo o conxunto da sociedade ás soleiras da democracia significaría condenar ó fracaso dita opción. Nestes momentos ou en calquera outro, sería interesante remarcar que a transformación da sociedade ten que ser un intento común de tódalas forzas democráticas de Euskadi e que marxinar ó Partido Comunista, como representante político da clase obreira implicaría deixar coxo o proxecto histórico que dacordo coa situación xeral que atravesamos, máis necesitado se ve da participación activa do motor da sociedade, o progreso e a Historia: a clase obreira, e, polo tanto, a súa representación no poder: os comunistas.

A xornada do 1º de maio

Un ano máis, a xornada do Primeiro de Maio transcurriu entre prohibicións, manifestacións reprimidas con dureza e unha chea de detencións e feridos, cuia responsabilidade hai que imputarlle ó Goberno.

A convocatoria diste ano levaba como eixe central: "algo que nos foi negado nos últimos 40 anos, o pleno dereito á LIBERTADE SINDICAL, sin exclusións de ningún tipo, o pleno dereito dos traballadores a organizarse ou creá-las organizacións que consideren convintes pra defendé-los seus intereses frente ós dunha patronal cada vez máis egoísta e un capital cada vez máis concentrado" -sinlaba o editorial de "Vigo Obreiro", órgano das CC.OO., no seu número de maio.

As peticións por parte das centrais sindicais pra celebraren unha serie de actos encol desta xornada coa garantía de que iban ter un carácter completamente pacífico non foron atendidas polo Goberno. O contrario, iste prohibiu tódolos actos e ameazou coa dureza na represión, como así foi. "Non van conseguir que o movemento obreiro se deteña por estas actuacións. Querémos-las liberdades democráticas e conquerirémolas -foron as palabras dos representantes sindicais nunha roda de prensa convocada a media tarde do domingo en Vigo pra dar un primeiro balance da xornada.

A prohibición do Goberno de toda clase de actos non impediu que as

centrais sindicais os convocaran, e así, en todo o Estado español, e concretamente en Galicia, houbo manifestacións, asambleas, mítines, venta de propaganda en tódalas cidades galegas. Os actos onde non houbo unha intervención policial tiveron un carácter pacífico como os da comida campestre no Ferrol, renovando iste xeito unha tradición obreira como son as comidas de solidariedade que os traballadores celebraban en compañía das súas familias neste día con charlas e cancións.

A recente ratificación dos acordos sobre liberdade sindical na Organización Internacional do Traballo, polo ministro De la Mata foi unha medida demagóxica cara ó exterior. "Mentras se afirma isto (a ratificación dos artigos 87 e 98 da O.I.T.) os empresarios siguen despidindo libremente e pechando as empresas cando lles interesa, os Gobernadores civís siguen prohibindo toda serie de actos públicos, manifestacións e asambleas obreiras" -denunciaba o editorial citado, pra continuar máis adiante: "Nin o grado de tolerancia, nin a legalización dos partidos políticos, nin a das Centrais Sindicais é a DEMOCRACIA, é un paso importante, fundamental sin dúbida pra ir profundizando nela hasta conseguir unha democracia na que os dereitos fundamentais sexan respetados, e tódolos cidadáns podamos participar na vida política do país".

C. P.

Os comunistas, enemigos de calquer separatismo

Léndonos, escoitándonos, a xente ve que os comunistas do PCG (organización autónoma do Partido Comunista de España) falamos en galego, escribimos en galego, defendémos as reivindicacións de Galicia, loitam pola autonomía... ¿non pode isto dar pé pra que alguén diga que os comunistas somos separatistas? (alguén malintencionado e anticomunista, que os hai en cantidade).

Franco chamóu separatismo a todo aquilo que non fose centralismo. Por esta banda, hoxe, cando tódolos partidos democráticos en Galicia son polo menos autonomistas, as cousas van quedando claras: o centralismo de Franco, creador de separatismo, ninguén o quer.

A liña de democracia que está menos clara pra algúns é a que separa comunistas e nacionalistas extremos. OS COMUNISTAS SOMOS ENEMIGOS DE CALQUERA FORMA DE INDEPENDENCIA DE GALICIA E OS NACIONALISTAS RADICALES NON. Por exemplo, a U.P.G. ten no seu programa "a independencia de Galicia", e *independencia é separación, Estado propio*. Cando Angola ou Arxelia pedían a independencia referíanse á separación da metrópoli. Recordemos, de novo, que *Galicia non é Angola*.

O PCG defende a unidade de España, a unidade do Estado Español sin ambages; por iso enarbolamos, coa galega, a bandeira española. Pero, a unidade que nós, comunistas, queremos, é exactamente todo o contrario da unidade que quer Alianza Popular. O PCG quer unha unidade (como mínimo onde Galicia teña autonomía) de España libre, é dicir, despois de que Galicia e os outros pobos poidan decidir libremente os

seus destinos i escolleren unha nova unidade máis firme e racional, onde Galicia, Euskadi, Catalunya..., teñan os mesmos dereitos, onde os pobos e rexións do Estado vexan garantizada a súa liberdade e o seu desenrolo económico; falamos da *unidade federal* do Estado español, falamos dunha Constitución federal, na medida que as circunstancias e as reivindicacións dos pobos o permitiran.

Como di o pobo, "*somos galegos, pero tamén somos españoles*". E, neste sentido, o partido da clase obreira, primeiro loitador da causa das nacionalidades, defende unha opción que poña fin ó centralismo, pero non separatista, non destructiva, non pra rompé-la unidade da clase obreira española, non pra facer imposible a liberdade de Galicia. Pois é claro que *fora de España, ou contra España, Galicia non vai avanzar un milímetro na súa liberación nacional*. Entendendo por España, primeiramente, os pobos de España e a clase obreira española: o primeiro aliado de Galicia e de tódolos asoballados.

S. NOS

Este que tendes aquí é Xesús Alonso Montero que encabeza a nosa candidatura ó Congreso de Diputados pola provincia de Lugo, onde viviu non poucos anos e onde conta cunha chea de amigos, de ex-alumnos, de compañeiros,

X. Alonso Montero, candidato do PCG por Lugo

"Os partidos de esquerdas están ó servicio da xente popular"

A VOZ DO POBO: Xa que se trata dun candidato noso ó Congreso, a primeira pregunta é: ¿por qué te presentas por Lugo?

X. ALONSO MONTERO: Eu faría unha precisión: non me presento; é o Partido quen o acordou.

V. do P.: ¿Razón?

X. A. M.: Unha de peso: como ti sabes, estiven de catedrático alí 16 anos e tres meses. En Vigo levo menos dun curso. O Partido ten a impresión que dos centos de miles de alumnos, algúns -hoxe mestres, empregados, médicos, etc.- teñen connigo unha relación humana que cecais os leve a reflexionar politicamente nun sentido favorable a nós.

Eu aproveitaré estas relacións pra facerlles chegá-la nosa palabra, a nosa alternativa dun xeito máis quente, máis vivo.

V. do P.: ¿Qué votos conseguiredes en Lugo?

X. A. M.: Penso que a esquerda non soio nós- ten que traballar de firme xa que se trata dunha provincia que cobizan os políticos máis oscurantistas, políticos todo hai que decilo- en boa parte responsables do atraso económico e cultural desta provincia.

V. do P.: Pasando ó teu traballo non político, ¿preparas algún libro?

X. A. M.: ¡Seica me tomas o pelo! O traballo político dos derradeiros meses absórbe casi tódalas horas.

V. do P.: Pro os amigos, sabemos que está pra saír un libro...

X. A. M.: Está, é certo, mais trátase dun libro que xa estaba escrito; pois consiste en cen artigos: ensaios que eu publiquéi ó longo de 25 anos: 1951-1976. En certa maneira é unha autoescolma. Titúlase "*Lingua, literatura e sociedade en Galicia*".

V. do P.: ¿E certo que o "fillo" literariamente falando- máis querido por ti é "Pedro Petouto"?

X. A. M.: En certa maneira. E aproveito pra dicir que acaba de saír a terceira edición.

V. do P.: ¿Qué labouira túa tenido máis incidente?: ¿os libros (que son máis de 20) ou as conferencias?

X. A. M.: Casi diría que son as conferencias.

V. do P.: ¿En qué países de foras falado?

X. A. M.: Na Argentina, Uruguay, Canadá, Francia, Portugal... Nestes anos tiveron invitacións doutros sitios (Londres, por exemplo) pro non fun por non ter pasaporte.

V. do P.: Cambiando un pouco de tema: ¿por qué un intelectual nunha organización marxista?

X. A. M.: Porque un intelectual debe sentir noxo de poñé-lo seu traballo ó servicio da filosofía do Capitalismo que é a filosofía do lucro, do beneficio, filosofía que soio pode orixinar inxusticia. Claro está que habería moito máis que dicir pro en min as motivacións éticas, morales, pesan moito. Teño fe -non cega- de que un ordenamento socialista das comunidades, do mundo, será o alicerce, a base dun verdadeiro humanismo. Xa ahí atoparíamonos co socialismo feito e dereito (que non se debe dicir socialismo de rostro humano; compre dicir socialismo de entraña humana).

V. do P.: ¿Qué dirías ós cidadáns de Lugo neste intre pre-eleitoral?

X. A. M.: Seis cousas:

- 1) A todos: que pensen ben a quen van votar.
- 2) Os máis amolados: na vosa fame non manda ninguén.
- 3) A todos: icoidado cos demócratas de onte pra acá!
- 4) A todos, pro de xeito especial ós máis amolados: os partidos de esquerdas son de esquerdas porque estiveron, están i estarán ó servicio da xente popular, da xente que traballa, da xente á que os señoritos e as dereitas negaron sempre todo ou casi todo.
- 5) A xente común: os vosos votos deben ser pra esquerda. Si non facedes así, tirades pedras contra o voso tellado, que xa non ten moitas tellas (en Lugo dícese louzado).
- 6) Nos partidos de esquerda están os traballadores, os intelectuales e profesionales progresistas...

V. do P.: ¡Por favor, compañeiro, esto parece un discurso, non un diálogo, unha entrevista!. Ademais esgótase o espacio.

X. A. M.: Pois quixera engadir unha cousiña máis ¿podo?

V. do P.: Veña logo.

X. A. M.: Despois do dito, a conclusión sería:

- Votar a calquer partido democrático é un xeito digno e útil.
- Votar un partido democrático de esquerdas, é mel.
- Votar ó noso Partido: mel nas filloas.

Santiago Alvarez, Xesús Alonso Montero, Manolo Peña-Rei e Xosé L. Dalda, na I Asamblea de Intelectuales do PCG.

encuesta

¿QUE OPINA VOSTEDE DA ADOPCION DA BANDEIRA ESPAÑOLA POLO PCG?

O acordo tomado polo Comité Central do PCE, na derradeira xuntanza celebrada despois da legalización, de adoptá-la bandeira nacional como un símbolo que figurará en tódolos actos públicos que o Partido celebre, foi motivo nos últimos días de comentarios encontrados.

"A Voz do Pobo" quiso palpá-lo ambiente popular sobre a cuestión, e destacou na rúa a dous dos seus colaboradores -María Luz García Docampo e Pepe Carreiro- que nos atoparon con estas respostas:

22 anos, estudante

Despois de se adaptar o Partido Comunista ó sistema, non é de extrañar, que adopte a bandeira do Estado. Penso que únicamente debería levá-la do Partido.

58 anos, representante de comercio

A bandeira española representa a unidade do Estado, por iso deben aceptala tódolos partidos políticos. Pro iso non quita que os problemas dos galegos resolvámolos en Galicia. O PCG debe levar xunto coa bandeira do Partido, a de Galicia e a española.

26 anos, estudante e traballadora

Si o PCG representa os intereses dos galegos e identifícase con Galicia somentes debe levá-la nosa bandeira. A española pró PCE.

45 anos, vendedora de libros

Eu penso que a bandeira española debe figurar sempre, e naturalmente a galega, sempre e cando non siñifique separatismo.

64 anos, peón

A bandeira de España é de tódolos

españoles. Non era de Franco, ademais Franco xa morréu, i España sigue sendo España e a súa bandeira igual.

34 anos, litógrafo

A bandeira de España témola que respetar todos, na "mili" nos xuramos con esa bandeira, entón os comunistas téndela que respetar igual que os demais, ou non sodes españoles.

52 anos, muller da limpeza

Aquí temo-la bandeira galega pro como tamén somos españoles témo-la bandeira de España. Os de Madrid non teñen bandeira como non son galegos, pro teñen que poñé-la de España aínda que sexan comunistas son españoles.

29 anos, técnico gráfico

Todos vivimos nun sitio que se chama España (aínda estando en Galicia, porque Galicia está dentro de España). A bandeira de España (a que temos) é a que ven nos libros de todo o mundo. Os rapaces cando miran esa bandeira saben que é a bandeira de España.